

Francesc Torralba

El convidat era Francesc Torralba, filòsof i teòleg català de reconegut prestigi, professor universitari i autor d'una extensa obra centrada en l'ètica, la dignitat humana, l'espiritualitat i l'esperança. La seva trajectòria intel·lectual i pedagògica, sempre oberta al diàleg entre fe i cultura contemporània, el converteix en una de les veus més rellevants del pensament humanista actual al nostre país. De totes les conferències celebrades fins ara en aquest cicle, aquesta va ser, sens dubte, la que va omplir de gom a gom la sala. No hi cabia ni una agulla. Però més impressionant que l'afluència va ser el clima que s'hi respirava: un silenci dens, respectuós, atent. No era només silenci exterior; era escolta interior. Torralba va articular la seva intervenció a partir de dues obres seves: La paraula que em sosté i Anatomia de l'esperança. Amb un llenguatge clar, profund però accessible, ens va recordar que l'ésser humà és vulnerable i que, lluny de ser una feblesa, aquesta vulnerabilitat és la condició que ens obre a la relació, a la confiança i a la transcendència. Quan parlava de la paraula que sosté, no es referia simplement al fet de comunicar-nos, sinó a aquella paraula que reconeix, que consola, que orienta i que dona sentit. En un temps de soroll constant, de missatges efímers i de comunicació superficial, ens va convidar a recuperar el valor ètic i espiritual del llenguatge. Una paraula pot enfonsar, però també pot aixecar. Pot ferir, però també pot sostenir una vida sencera. En abordar l'esperança, va defugir qualsevol ingenuïtat. No es tracta d'un optimisme fàcil ni d'una evasió de la realitat. L'esperança autèntica –ens deia– no nega el dolor ni el fracàs, però tampoc s'hi resigna. És una força interior que ens permet projectar futur quan tot sembla tancar-se. En una societat marcada per la incertesa, la por i múltiples formes d'addicció –no només substàncies, sinó també dependències emocionals, tecnològiques o de rendiment–, l'esperança esdevé una actitud resistent i transformadora. El col·loqui final va ser viu i participat. Les preguntes del públic van mostrar fins a quin punt la conferència havia interpel·lat consciències. Es van plantejar qüestions sobre educació, joves, crisi de valors, sofriment i fe. Torralba va respondre amb serenor i profunditat, sense esquivar la complexitat, però sempre retornant al nucli: la dignitat incondicional de cada persona i la necessitat de reconstruir vincles significatius. En acabar, la impressió era unànime. La gent marxava en silenci, molts amb rostre pensatiu. No hi havia presses. A la sortida, una escena eloqüent: nombrosos assistents adquirien un dels llibres comentats, i força d'ells se n'emportaven tots dos. No era un gest impulsiu; era la voluntat de continuar a casa una reflexió que havia començat en comunitat. Com a assistent, vaig tenir la sensació d'haver participat en alguna cosa més que una conferència. Va ser un espai de trobada entre fe i cultura, entre pensament rigorós i vida concreta. En un món accelerat, aquella hora i mitja va esdevenir una pausa fecunda. I potser això és el que més necessitem: espais on la paraula ens sostingui i l'esperança ens torni a posar en camí.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/03/11/francesc-torralba-127800129.html>